

Directionen — for ikke at bebyrde enten Enkerne selv eller Selskabets Kasse med forøgede Udgifter — troet at kunne tilside sætte, og har indskrænket sig til at forlange Sjælesørgerens eller en anden paalidelig Mand's Attest.

Nu er der vistnok i sig selv ikke Grund til at tvivle paa Paalideligheden af disse Attester eller paa Underkristernes Identitet. Men det er dog Manglen af de legale Formers Jagtagelse, der har bevæget Directionen for Enkekassen til at attraae en Bemyndigelse ved Lov, hvilken ellers vilde være aldeles usornoden. Men en saadan Indgriben i privatretlige Forhold troer Udvalget ikke at tilkomme Lovgivningen, og Justitsministeren, med hvem Udvalget i denne Henseende har confereret, har erklæret sig af samme Anskuelse, ligesom han endog yttrede Tvivl om, hvorvidt en Lov kunde dække Directionen imod et eventuelt Ansvar, saa meget mere, som nogle af Interessenterne ere Undersaatter af en fremmed Stat.

Da der imidlertid ikke kan være Tvivl om Foranstaltningens Henigtsmæssighed og Gavnlighed for de Bedkommende, og da Interessenternes Samtykke maa ansees for moralsk aldeles sikket, antog Udvalget, at Enkekassedirectionen maaskee ikke vilde tage i Betænkning, ogsaa uden denne Bemyndigelse, at sætte Foranstaltningen i Værk. Men i saa Fald vilde det dog være nødvendigt, at den anden Deel

af Lovudkastet vedtoges, som indeholder den fornødne Bemyndigelse for Livrenteanstalten til at afvige fra sin Plan. Udvalget tænkte derfor at foreslaae Thinget at indskrænke den foreslaaede Lov alene til denne anden Deel med de Forandringer i Redactionen, som deraf blive en Følge. Det antog nemlig ikke, at det vedkom Livrenteanstalten at anstille Undersøgelser om Dens Berettigelse, der forlangte Livrenterne, naar kun Pengene tilveiebragtes, samt tilstrækkeligt documenterede Oplysninger om Bedkommendes Alder. Men Finantsministeren fandt dog Betænelighed herved og indhentede Erklæring fra Directionen for Livrenteanstalten, som ligeledes erklærede sig imod at overtage Livrenterne uden at have juridisk Sikkerhed for Enkekassedirectionens Berettigelse til at handle paa Interessenternes Begne.

Da saaledes Justitsministeren ikke kan tiltræde den første Deel af Lovudkastet, som Udvalget heller ikke kan anbefale Thinget at vedtage, og da Finantsministeren — som Intet har imod Loven, naar den kunde antages usforandret, — ikke kan understøtte den, naar den indskrænkes til dens anden Deel alene, saa vilde Udvalget, selv om der havde været Tid til at behandle Lovforslaget i Thinget, dog see sig nødsaget til at indstille

at Loven ikke vedtages.

Unsgaard.

Mundt,
Ordfører.

Wessely.